

JANNIK

Jannik steg på den gule bybus. Nede på bagerste række sad Edgar omgivet af en flok teenagere. En strikhue var trukket ned over hans ører, og hans blik var rettet mod Jannik, der satte sig på en af bussens forreste sæder. Lyden af Mel Smith og Kim Wildes stemmer på *Rockin' Around the Christmas Tree* strømmede kortvarigt ud af en mobiltelefon, der tilhørte en ung kvinde ved siden af Jannik. Hun tilsluttede et sæt earplugs til telefonen, og musikken forstummede for ham.

Han kastede et blik over skulderen. Edgar så stadig på ham. To stoppesteder længere fremme på ruten stod kvinden med earplugsene af. Kort efter gik Edgar hen og prikkede på Janniks skulder.

"Kan du rykke dig ind?"

"Ja, selvfølgelig."

Jannik satte sig på det inderste sæde og mærkede en sugende fornemmelse i maven. Der var desuden en lille ildebrand i tarmene.

"Har du besluttet dig?"

"Ikke her," sagde Jannik lavmælt.

"Du er jo ikke nem at få fat på. De er insisterende, Gøg og Gokke. Er de fra Jehovas vidner?"

Det sidste var en joke, da Edgar sikkert var klar over, at de ikke var fra Jehovas vidner eller nogen anden sekt. Siden den 12. december havde de skarpt holdt øje med Jannik, så de kunne agere buffer, såfremt Edgar dukkede op, hvilket han gjorde i tide og utide. Nu også på vejen til Janniks arbejde.

Edgar holdt sine hænder i skødet og gned håndfladerne mod hinanden. "Har du set i Nyhederne, at der er forsvundet en mand fra Gandrup?"

"Hmm."

"Lad os håbe, at de finder ham. Der er ikke noget værre end at gå i uvished. Vel?"

Jannik rømmede sig og kiggede tavs ud ad ruden.

"Der er godt nok mange cyklister dag. Det må være den skyfri himmel, der lokker. Nyd det, når du har fri fra arbejde. Det bliver nok den sidste dag, hvor du rigtigt får nydt den friske luft. I morgen taler jeg med dem."

"Det tror jeg ikke, at du gør, Edgar. Gøg og Gokke er mine meget gode venner. Vi kender hinanden, fra da du rejste til Fyn med Brigitte."

"Hun døde sidste år."

"Brigitte?"

"Af kræft i bugspytkirtlen. Så du kan sige, hvad du vil. Det betyder ikke noget. Jeg har ikke mere at miste."

En kuldegysning gik igennem Jannik ved tanken om, at Brigitte med de fyldige læber og den røde hjelm af hår om ansigtet havde siddet i en hospitalsseng som et fugleskræmsel. Han drejede ansigtet og kiggede ud ad ruden igen, før han med et langt suk så på Edgar.

"Det gør mig ondt at høre. Jeg kondolerer."

Kæberne på Edgar arbejdede. "Ja. Det var en hård måde at komme herfra på."

"Du føler, at du er blevet straffet, og at det nu er min tur."

"Det var da en besynderlig tankegang."

"Du må have mig undskyldt. Det er lidt svært at følge logikken i det, du har gang i. Det kan godt være, at det påvirker mit syn på dig."

"Det er ellers ganske ligetil. Du har til i morgen klokken 10."

Med de ord trykkede Edgar på en Stop-knap og rejste sig fra sædet. Han sendte Jannik et ransagende blik, før han stod af bussen.

Jannik mærkede noget løsne sig i brystkassen. En favn af violer. Det var, hvad han havde lyst til at købe til sin mor. Hun elskede violer og asters og solsikker og alle andre blomster. Men især violer. Han satte pegefingeren på ruden og tegnede en viol med fem hjerteformede blade. Mærkede sin puls falde til et roligt leje.

Han tog sin telefon frem og ringede til Lasse. Forklarede, at der var brug for en større indsats med det samme. Eventuelt en overraskelse af den helt store art uden at gå for vidt. Bare en opvågning.

Lasse forstod. De aftalte at mødes, når opgaven var gennemført.